

Ik ren zo hard als ik kan. De tranen voel ik over mijn wangen in mijn trui glijden. Ik denk dat ik ze achter mij aan hoor komen, maar ook weer niet. Ik ken de weg in dit bos helemaal niet.

Het bloed op mijn handen en kleren is het enige wat nu door mijn hoofd gaat. Ik voel mijn benen wegzakken, maar de politiesirenes in de verte geven mij de motivatie om door te blijven rennen. Mijn handen knijpen in het houten handvat van het bebloede mes dat ik vasthoud.

Takken en scherpe bosjes steken me in mijn blote benen. Plotseling hoor ik een van hen schreeuwen. Een van mijn vrienden. Als ik ze nu nog vrienden kan noemen. Als ik ze nog steeds kan horen, betekent dat dat ik vrij dicht bij het huisje ben. Sneller moet ik zijn. Ik wil zo ver mogelijk komen.

Hoe kan mijn leven in vijf dagen zo verschrikkelijk zijn veranderd? Ik heb iets verschrikkelijks gedaan. Beter gezegd, iets onvergeeflijks. Maar misschien ook wel het juiste. Het is een te lang verhaal om uit te leggen. Ik weet nog niet hoe het verdergaat.

Ineens struikel ik keihard over iets. Mijn ogen zijn te waterig om te zien wat het is. Ik grijp naar het mes dat ik op de grond heb laten vallen. Om mijn natte ogen droog te vegen, trek ik mijn trui omhoog. Ik heb er meteen spijt van, want ik proef de zure en scherpe smaak van het bloed nu letterlijk in mijn mond. Kokhalzend spuug ik op de grond.

Ik ga mijn plan nu uitvoeren. Het plan dat ik letterlijk binnen vijf seconden heb bedacht. Ik heb geen zin meer om te vluchten. Snel pak ik mijn telefoon erbij en ik klik op het camera-icoontje. Ik zie hoe bebloed mijn kleding is en dat er nu ook bloed op mijn gezicht zit doordat ik mijn ogen droog veegde. Mijn haren zitten warrig, alsof

ik dagenlang in de natuur heb overleefd. Ik kan wel uit een horrorfilm zijn gestapt.

Ik swipe naar links, zodat mijn camera op filmstand komt te staan. Op het scherm zie ik nu ook lichte bloedvegen. Met trillende vingers druk ik op het rode knopje en de tijd begint te lopen.

Het lukt mij om rustiger op adem te komen en op de dertiende seconde hoor ik mezelf praten:

‘Help, alsjeblieft. Het spijt me zo erg. Ik heb iemand vermoord...

VIJF DAGEN EERDER